

[Ministeren for kulturelle anliggender]

debat, vil erkende, at jeg faktisk har svaret på, hvorfor jeg ikke finder det heldigt. Jeg finder det ikke heldigt, fordi det under en idrætsskamp er idræt og ikke politik, det drejer sig om, men før, efter og på et hvilket som helst andet tidspunkt har jeg da naturligvis lige så stor respekt for idrætsudøveres meninger om alt muligt, som jeg har for alle andres mening om alt muligt. Det var mit svar på det.

Til hr. Ole Espersen må jeg sige, at man selvfølgelig kan vælge at stille det sådan op. Min holdning til det har været, at det i begge tilfælde er noget, som afgøres lokalt ude i idrætsforeningerne, og ikke noget, ministeren ønsker at blande sig i. Jeg har heller ikke blandet mig i det, men jeg har da som politiker, som minister lov til at udtale, hvad jeg mener. Hvis jeg bliver spurgt, om jeg finder det heldigt, må jeg da sige: nej, jeg finder ikke en sammenblanding af idræt og politik heldig. Jeg synes, man skulle forsøge at adskille det, men jeg har ingen som helst planer om hverken at tage møder med idrætsorganisationer eller forsøge at påtvinge dem min holdning. Det må de selv klare ude lokalt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 248

4) Til *ministeren for kulturelle anliggender* af:

Dræbye (RV):

»Hvorledes mener ministeren at idrætsledere i praksis skal forholde sig over for idrætsudøvere, der giver udtryk for en politisk opfattelse i forbindelse med idrætsudøvelsen?«

Skriftlig begrundelse

Ud over at hævde, at idrætsudøvere ikke må udtrykke politiske opfattelser i forbindelse med idrætsudøvelsen, udtalte ministeren i sit svar af 16. november d.å. på spørgsmål nr. S 122, at lederen for at leve op til tilliden skal drage omsorg for, at politik og idræt ikke sammenblandes. Det må antages, at udsagnet gælder anden politisk virksomhed end fredsarbejde.

Spørgsmålet skal klarlægge, hvilke virkemidler lederne efter ministerens opfattelse kan og bør anvende. Man kunne spørge, om idrætsudøvere, der udtrykker en politisk op-

fattelse i en idrætshal, bør udelukkes, og om det også gælder, hvis de ikke er omklædte til idrætsudøvelsen. Man kunne også spørge, om politisk aktivitet kan indbringes for domstolene.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg er sikker på, at jeg nu har svaret på dette spørgsmål allerede tre gange, men til hr. Dræbye vil jeg gerne sige, at jeg ikke har nogen mening om, hvorledes idrætsledere i praksis skal forholde sig over for disse idrætsudøvere. Det må man finde ud af, og det er mit indtryk – igen med reference til, hvad der er foregået i håndboldforbundet f.eks. – at det har man fundet ud af. Så har jeg ikke flere bemærkninger til det.

Dræbye (RV):

I spørgetiden den 16. november 1983 sagde ministeren (Folketingstidende 1983-84, sp. 1814):

»Men det er helt klart, at en sådan tillid« – det er idrætslederne, der er tale om – »er baseret på, at man i foreningerne dyrker idræt og ikke politik, og at lederne drager omsorg for, at dette er tilfældet.«

Dette udsagn udtrykker en forventning til, at lederne gør noget, for hvis ikke man gør noget, hvis man ikke drager omsorg for, at der ikke sker denne sammenblanding mellem politik og idræt, så mister man ministerens tillid. Det er vel ikke rart at være idrætsleder her i landet og så have mistet kulturministerens tillid, eftersom det er kulturministeren, der har ansvaret for idrætsvirksomheden. Derfor er det ikke uvæsentligt, om ministeren mener, at dette her bare var en fortalelse, som ikke har noget på sig, eller ministeren faktisk mener, at idrætslederne skal gribe ind over for en sammenblanding af idræt og politik, når det sker i en idrætshal, på en idrætsbane, f.eks. ved, at man har et fredsmærke stående på brystet, som er meget mindre og meget mindre udtalt end den reklame, man også bærer.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Hvis hr. Dræbye nu ville være så elskværdig at referere til hele mit svar på dette spørgsmål, så ville hr. Dræbye være nødt til